

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Z. B.**, zast. advokátem Mgr. Markem Nespalou se sídlem AK Vyšehradská 21, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, odbor lesního a vodního hospodářství a zemědělství, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Honební společenstvo Vanov, se sídlem Hradecká 515, Telč, zast. advokátem Mgr. Petrem Břečkou, se sídlem AK Fritzova 2, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 2. 2009, č. j. 30 Ca 267/2007 - 105,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení výše označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále „krajský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba podaná proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2007, č. j. KUJI 51247/2007 ve věci zániku smlouvy o nájmu společenstevní honitby Vanov z důvodu poklesu počtu zvěře bažanta obecného v hospodářském roce 2006 pod minimální stav, který byl stanoven v rozhodnutí Městského úřadu Telč ze dne 4. 4. 2003, č. j. 18/03/ŽP/1-BE, jímž byla uznána společenstevní honitba Vanov.

Stěžovatel podává kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a rovněž pro vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, resp. při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí.

Stěžovatel uvádí že s držitelem honitby Honební společnosti (dále „HS“) Vanov uzavřel dne 7. 4. 2003 písemně nájemní smlouvu o „nájmu práva myslivosti“ v uznané honitbě HS Vanov. Smlouva byla uzavřena na dobu určitou, a to na dobu do 31. 3. 2013. Dne 22. 6. 2005 obdržel od starosty HS Vanov dopis označený jako výpověď smlouvy o nájmu honitby, jímž mu bylo oznámeno, že dne 19. 6. 2005 rozhodl výbor o vypovězení smlouvy a též byly sděleny důvody výpovědi. S důvody zde uvedenými stěžovatel nesouhlasil, proto podal dne 19. 9. 2005 k Okresnímu soudu v Jihlavě žalobu o určení neplatnosti výpovědi z nájmu (řízení vedeno pod sp. zn. 21 C 230/2005, dosud nenabylo právní moci); dne 14. 11. 2005 bylo soudem vydáno předběžné opatření, kterým bylo stěžovateli přiznáno právo v pronajaté honitbě realizovat výkon práva myslivosti. Stěžovatel však ve skutečnosti nemohl toto právo řádně vykonávat, neboť ze strany HS Vanov byl vystavován šikanóznímu jednání tak, aby nemohl řádně uplatňovat svá práva vyplývající z nájemní smlouvy. Mimo oznamování o spáchání přestupku nebyly stěžovateli odsouhlaseny držitelem honitby plány chovu a lovu, takže nemohl v honitbě lovit. Dne 13. 7. 2006 rozhodl Městský úřad Telč o uložení pokuty ve výši 5 000 Kč za porušení ust. § 3 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, z důvodu, že jako uživatel honitby nezajistil chov bažanta obecného v bažantnici honitby Vanov v rozmezí mezi minimálním a normovaným stavem. Proti rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které bylo zamítnuto, poté podal k Ministerstvu zemědělství podnět k přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení. Ze sdělení ministerstva ze dne 14. 6. 2007 je zřejmé, že bažantnice byla stěžovatelem provozována protiprávně; stejně protiprávně však byly stanoveny orgánem státní správy i minimální a normované stavy bažantí zvěře, když její intenzivní chov nebyl držiteli honitby ani uživateli právně povolen. Přes tyto skutečnosti stěžovatel pokutu zaplatil. Následně bylo rozhodnuto, že stejných důvodů, pro které byla uložena pokuta, že podle ust. § 33 odst. 6 písm. h) zákona o myslivosti zaniká nájemní smlouva.

Stěžovatel tvrdí, že krajský soud se v napadeném rozsudku dostatečně nevypořádal s tím, že hlavním podkladem pro napadené rozhodnutí žalovaného je správní rozhodnutí, které není v souladu se zákonem, konkrétně rozhodnutí Městského úřadu Telč ze dne 4. 4. 2003 č. j. 18/03/ŽP/1-BE, kterým bylo rozhodnuto o uznání společenstevní honitby Vanov, kde mimo jiné byl stanoven pro bažantí zvěř minimální stav 224 ks s poznámkou, že se jedná o bažantnici. Je evidentní, že tento počet byl stanoven právě proto, že se mělo jednat o bažantnici, neboť pokud by se jednalo o běžnou honitbu, pak by byly stanoveny počty jiné, mnohem nižší, jak stěžovatel doložil již k žalobě, obdobnými rozhodnutími Městského úřadu Telč pro srovnatelné sousední honitby. Jak však vyplývá z vyznění Ministerstva zemědělství č. j. 4227/2007-16230, 12369/2007-16230 ze dne 14. 6. 2007, v honitbě Vanov žádná bažantnice v době vydání rozhodnutí o uznání honitby neexistovala; stěžovatel zde cituje z uvedeného přípisu ministerstva. Stěžovatel tvrdí, že z uvedeného přípisu vyplývá, nejen, že bažantnice ve smyslu tehdy platného zákona o myslivosti neexistovala, ale rovněž, že pouze HS Vanov, tedy nikoli stěžovatel, bylo oprávněno zřízením bažantnice iniciovat a splnit všechny zákonem stanovené podmínky pro její zřízení, resp. uznání. Stěžovatel po celou dobu nájemního vztahu byl v domněnku, že bažantnice je řádně uznána, o tom, že HS Vanov nespĺnilo zákonné podmínky nevěděl ani nemohl vědět, tuto skutečnost se dozvěděl až z výše uvedeného přípisu ministerstva. Nemohl tedy, jak dovozuje krajský soud, iniciovat změnu napadeného rozhodnutí. V době, kdy se tuto skutečnost dozvěděl, již ani o žádnou nápravu usilovat nemohl, neboť uplynuly všechny zákonné lhůty pro podání

jakéhokoli opravného prostředku či návrhu na zrušení vadného rozhodnutí. Podle názoru stěžovatele nelze rozhodnutí správního orgánu opřít o jiné, vadné rozhodnutí, byť jeho vadnost nebyla zákonným postupem konstatována. Správní orgán měl v takovém případě vyřešit otázku zákonnosti tohoto rozhodnutí jako otázku předběžnou.

Stěžovatel rovněž namítá, že krajský soud nepřihlédl náležitě ke všem okolnostem, za kterých bylo napadené rozhodnutí žalovaného vydáno; tím má na mysli to, že ze strany HS Vanov mu bylo znemožněno uplatňovat práva vyplývající z nájemní smlouvy (neodsouhlasení plánu chovu a lovu, vedení sporu o určení neplatnosti nájmu). Stěžovatel za výše popsané situace neměl jistotu, že pokud umístí do honitby bažantí zvěř v předepsaném rozsahu (což je investice v řádech statisíců), bude mu také umožněno tuto investici náležitě využít, tedy vysazenou zvěř též slovit. Stěžovatel byl připraven svou povinnost splnit, a byl by jí nepochybně splnil, jako činil po celou předchozí dobu nájemního vztahu, pokud by mu v užívání nájemního práva nebylo výše uvedenými způsoby bráněno. Krajský soud však tyto skutečnosti nevzal v potaz.

Stěžovatel namítá, že byl dvakrát trestán za tutéž věc, neboť mu ze stejného důvodu byla uložena již pokuta, výpověď z nájmu byla udělena za to, že protiprávní stav, za který mu byla uložena pokuta neodstranil. S argumentací krajského soudu, že se jednalo o sankce za různá jednání, stěžovatel nesouhlasí. Pokuta byla nadto stěžovateli uložena za porušení povinnosti uložené v § 3 odst. 2 zákona myslivosti dne 13. 7. 2006; rozhodnutí o zániku nájemní smlouvy bylo vydáno dne 12. 3. 2007, stěžovatel tedy objektivně nemohl protiprávní stav odstranit do doby vydání rozhodnutí o zániku nájmu. Pokud by měl napravit údajný protiprávní stav, pak by musel v období následujícím po uložení pokuty nakoupit dospělé bažanty a vypustit je do honitby, což je prakticky nerealizovatelné, neboť dospělé bažanty nelze na trhu sehnat. (Stěžovatel na vysvětlení uvádí, že vysazování bažantů do volné přírody probíhá tak, že v květnu se nakupují kuřata, která se po dobu cca 10 týdnů krmí ve voliérách a poté se postupně vypouštějí do volné přírody). Z vedeného vyplývá, že nápravu údajně protiprávního stavu za daných okolností mohl stěžovatel začít uskutečňovat nejdříve v květnu 2007; do té doby však došlo rozhodnutím správního orgánu k zániku nájemní smlouvy.

Stěžovatel považuje za významné rovněž uvést, že vadné rozhodnutí Městského úřadu Telč ze dne 4. 4. 2003, kterým bylo rozhodnuto o uznání společenstevní honitby Vanov, nebylo dosud napraveno, tudíž stále platí ustanovení o minimálním stavu bažantí zvěře 224 ks. V současné době hospodaří v honitbě HS Vanov, což je mimo jiné v rozporu s usnesením Okresního soudu v Jihlavě ze dne 14. 11. 2005 a minimální počty bažantí zvěře stanovené ve výše uvedeném rozhodnutí nejsou ani dnes dodržovány, přesto Městský úřad v Telči neucínil vůči HS Vanov žádné opatření ani neuložil sankce tak, jak ve stejné věci učinil vůči stěžovateli. Stěžovatel má proto za to, že byla porušena zásada rovného přístupu.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že především nelze souhlasit s tvrzením, že za stejné jednání byl stěžovatel potrestán dvakrát, když tvrdí, že protiprávní stav (spočívající v poklesu počtu bažantí zvěře pod stanovené minimální stavy), který byl zjištěn na přelomu zimního a jarního období 2006 bylo možno odstranit teprve zazvěřením bažantími kuřaty v květnu 2007. Z odborného pohledu se jedná o účelové tvrzení, které nemá oporu v právních předpisech ani v myslivecké praxi (řada uživatelů honiteb nakupuje běžně dospělou bažantí zvěř k zazvěřování honiteb v podzimních měsících). Dokonce ještě počátkem roku 2007 bylo možno nakoupit dospělou bažantí zvěř, a to z honiteb, ve kterých se provádí odchyt do 31. 3. běžného roku v souladu s ust. § 2 odst. 6 vyhlášky MZ č. 245/2002 Sb., o době lovu

jednotlivých druhů zvěře. Žalovaný dále uvedl, že chov bažantí zvěře v honitbě Vanov byl zrušen rozhodnutím MěÚ Telč ze dne 26. 6. 2008 (byly zrušeny minimální a normované stavy bažanta obecného a současně byla část uznané honitby zrušena jako bažantnice), proto se HS Vanov jako současný uživatel honitby nemůže dopouštět protiprávního jednání; nemůže být tedy porušena zásada rovného přístupu, jak tvrdí stěžovatel. Žalovaný považuje rozsudek krajského soudu za správný a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení, HS Vanov v písemném vyjádření uvedla, že není pravdou, že by stěžovateli bránila ve výkonu práv uživatele honitby, která mu vyplývala z nájemní smlouvy uzavřené dne 7. 4. 2003 a z předběžného opatření nařízeného usnesením Okresního soudu v Jihlavě ze dne 14. 11. 2005. Poukazuje na to, že to naopak byl stěžovatel, který se po dobu užívání honitby dopouštěl soustavného porušování povinností vyplývajících mu z nájemní smlouvy. Stěžovatel sám konstatuje, že na základě předběžného opatření, které soud vydal, byly vztahy mezi ním a HS Vanov upraveny tak, aby bylo zajištěno nerušené užívání honitby. Stěžovatel však sám uvádí, že jedním z důvodů, proč se dopustil porušení stanovených povinností a neumístil do honitby bažantí zvěř v dostatečném množství, bylo to, že neměl jistotu, zda bude moci tuto investici řádně využít. HS Vanov v této souvislosti poukazuje rovněž na obsah návrhu stěžovatele na vydání předběžného opatření, kde stěžovatel se tohoto opatření domáhal mimo jiné i s poukazem na hrozící nenahraditelnou újmu, která mu může vzniknout nerealizací nasmlouvaného odstřelu bažantí zvěře za několik tisíc korun českých. Rovněž tvrzení stěžovatele, že nemohl stihnout stavy bažantí zvěře uvést do souladu s rozhodnutím správního orgánu v období od 13. 7. 2006, kdy bylo rozhodnuto o uložení pokuty, je účelové. Pokud by totiž stěžovatel skutečně chtěl napravit protiprávní stav, mohl nakoupit např. ještě v roce 2006 šestitýdenní odrostlá bažantí kuřata v hodnotě 60 Kč/kus (běžná cena) a tato za přítomnosti orgánu státní správy vypustit do honitby. Takováto investice by představovala částku cca 14 000 Kč, nikoli statisíce, jak tvrdí stěžovatel. Ani nákup dospělé bažantí zvěře není problematický, tato zvěř se dá běžně koupit v bažantnicích za cenu cca 160Kč/kus. Stěžovatel se dříve v rámci odvolání proti rozhodnutí o uložení pokuty namísto citovaných důvodů proč nedošlo z jeho strany k nápravě protiprávního stavu, snažil argumentovat tím, že se v honitbě Vanov bažantí zvěř vyskytuje v dostatečném množství, k tomu účelu uváděl matematické výpočty, ze kterých mělo vyplynout, že se v honitbě vyskytuje ještě několik tisíc kusů bažantí zvěře. HS Vanov poukazuje na zjevnou rozpornost argumentů stěžovatele, kterými se v průběhu doby snaží vysvětlovat své protiprávní chování. Stěžovatel se dovolává toho, že minimální i normované stavy bažanta obecného byly v rozhodnutí MěÚ Telč ze dne 4. 4. 2003 stanoveny nesprávně, protože bažantnice nebyla v honitbě Vanov platně zřízena; protože však o této skutečnosti nevěděl, nemohl po celou dobu činit nic pro snížení minimálních i normovaných počtů zvěře. HS Vanov předkládá soudu kopie plných mocí, z nichž vyplývá, že to byl právě stěžovatel, kdo zastupoval jednotlivé vlastníky pozemků při všech úkonech souvisejících se zakládáním HS Vanov a zřízením honitby Vanov, včetně uznání bažantnice. Stěžovatel rovněž osobně jednal s orgánem státní správy za zakladatele honitby při úkonech souvisejících s registrací honitby. Stěžovatel tedy velmi dobře věděl, za jakých podmínek byla honitba Vanov zřízena, a to včetně bažantnice. HS Vanov odkazuje rovněž na kopie ročních výkazů o honitbě, stavu a lovu zvěře za rok 2001, 2002, 2003, 2004 a 2005, potvrzených stěžovatelem, které tvoří součást spisu; z těchto důkazů vyplývá, že stěžovatel po celou dobu užíval honitbu Vanov, aniž by kdy zpochybnil správnost stanovení minimálních i normovaných stavů bažantí zvěře, tak jak byly stanoveny v rozhodnutí ze dne 4. 4. 2003, přestože měl možnost kdykoli takový podnět vznést. Stěžovatel se nyní pouze zpětně snaží účelově využít chyby při registraci honitby k ospravedlnění svého protiprávního jednání. Pokud jde o posouzení otázky, zda byla rozhodnutím MěÚ Telč ze dne 4. 4. 2003 platně uznána bažantnice, domnívá se HS Vanov, že není možné vyžadovat zpětně dodržení postupu pro vymezení části honitby jako bažantnice tak, jak je stanoveno ve vyhl. č. 7/2004 Sb., o posouzení podmínek pro bažantnice, která nabyla

účinnosti dne 1. 2. 2004, a to pro rozhodnutí správního orgánu, které bylo učiněno dne 4. 4. 2003, tedy před nabytím účinnosti tohoto předpisu. Je třeba brát v úvahu i to, že pokud by v honitbě Vanov nebyla platně uznána bažantnice, nemůže mít tato část rozhodnutí vliv na platnost a závaznost stanovení minimálních a normovaných stavů bažantí zvěře. Není tedy možné souhlasit se závěry stěžovatele, který dovozuje právě z tohoto důvodu nicotnost části rozhodnutí MěÚ Telč ze dne 4. 4. 2003, týkající se minimálních a normovaných stavů bažantí zvěře a následujících rozhodnutí správního orgánu, které z tohoto rozhodnutí vycházejí.

Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí bylo-li řízení před soudem zmatečné nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé nebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Takové vady Nejvyšší správní soud neshledal, kasační stížnost proto projednal v rozsahu a v mezích důvodů stěžovatelem uplatněných.

Ze správního spisu vyplynuly následující, pro posouzení věci rozhodné skutečnosti:

Rozhodnutím ze dne 4. 4. 2003 rozhodl Městský úřad Telč o uznání společenstevní honitby Vanov (bažantnici) o výměře 2 336,36 ha s tím, že pro část honitby Vanov stanovil pro bažantí zvěř minimální stav 224 ks, normovaný stav 3 000 ks a koeficient očekávané produkce 0,7; rozhodnutí nabylo právní moci dne 6. 5. 2003. Bažantnice byla uznána na části pozemků o výměře 647,09 ha v honitbě Svatý Karel Vanov (tj. předchůdce HS Vanov) rozhodnutím Okresního úřadu Jihlava ŽP –mysl-7913/99-206 ze dne 19. 8. 1999. Ze spisového materiálu vyplynulo, že toto rozhodnutí bylo doručeno rovněž do vlastních rukou stěžovateli.

HS Vanov (držitel honitby) pronajal na základě smlouvy o nájmu ze dne 7. 4. 2003 společenstevní honitbu stěžovateli (uživatel honitby).

Rozhodnutím ze dne 13. 7. 2006, č. j. 1973/2006OŽP/So/206.9/3 uložil MěÚ Telč stěžovateli pokutu ve výši 5 000 Kč podle § 64 odst. 3 písm. c) zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále „zákon o myslivosti“) za to, že nezajistil chov bažanta obecného v bažantnici honitby Vanov v rozmezí mezi minimálním a normovaným stavem zvěře. Proti tomuto rozhodnutí se stěžovatel odvolal, rozhodnutím ze dne 30. 10. 2006, č. j. KUJI 71716/2006, sp. zn. OLVHZ 1201/2006FR-2 bylo odvolání zamítnuto. Stěžovatel podal ve věci uložené pokuty žádost o přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení k ministerstvu zemědělství, přípisem ze dne 14. 6. 2007, č. j. 4227/2007-16230 bylo stěžovateli sděleno, že ministerstvo zemědělství na základě učiněného podnětu nečiní žádná opatření, neboť neshledalo, že by rozhodnutí, jehož přezkoumání se stěžovatel domáhá, bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Pouze pro úplnost v tomto přípise je dále uvedeno, že „...společenstevní honitba Svatý Karel Vanov zanikla k 31. 3. 2003, neboť osoba, které byla honitba uznána podle dosavadních předpisů nepodala podle § 69 odst. 1 zákona o myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti; s touto honitbou zanikla i uznaná bažantnice. Nový zákon o myslivosti nezná pojem „uznaná bažantnice“, pouze vymezuje bažantnici jako část honitby, v níž jsou vhodné podmínky pro intenzivní chov bažanta, vyhláška potom stanoví způsob posouzení těchto podmínek a postup, jakým bude vymezena část honitby jako bažantnice. Pokud tedy přípravný výbor HS Vanov podal návrh na uznání společenstevní honitby Vanov, měl podat též návrh podle § 18 odst. 5 zákona o myslivosti, pokud jde o bažantnici; to se však nestalo, neboť rozhodnutí MěÚ Telč ze dne 4. 4. 2003, kterým byla uznána podle § 29 zákona o myslivosti nová společenstevní honitba Vanov, neobsahuje skutečnosti předepsané v § 18 odst. 5 cit. zákona pro vznik bažantnice, ani z tohoto rozhodnutí není zřejmé, zda navrhovatel předložil náležitosti, které citované ustanovení pro vznik bažantnice předpokládá...“

Proti rozhodnutí o uložení pokuty stěžovatel žalobu ve správním soudnictví nepodal.

Rozhodnutím ze dne 12. 3. 2007, č. j. MěÚTelč282/2007OŽP/So/206.2 rozhodl MěÚ Telč o zániku nájemní smlouvy, která byla uzavřena dne 7. 4. 2003 mezi držitelem honitby a uživatelem (stěžovatelem), a to z důvodu poklesu počtu bažanta obecného v honitbě Vanov v hospodářském roce 2006 pod minimální stav, který byl stanoven v rozhodnutí MěÚ Telč ze dne 4. 4. 2003, č. j. 18/03/ŽP/1-Be. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání dne 27. 3. 2007. Vzhledem k probíhajícímu řízení ve věci podaného podnětu k ministerstvu zemědělství stran uložené pokuty, přerušil usnesením ze dne 5. 6. 2007 odvolací orgán odvolací řízení do doby skončení řízení ve věci podaného přezkumu (toto řízení přitom odvolací orgán posoudil jako řízení o předběžné otázce). Poté, kdy ministerstvo vyrozumělo stěžovatele o tom, že neshledalo právní důvod pro zrušení či změnu rozhodnutí krajského úřadu ze dne 30. 10. 2006, č. j. KUJI71716/2006, pokračoval žalovaný v odvolacím řízení a dne 6. 8. 2007 vydal rozhodnutí, kterým odvolání stěžovatele ve věci zániku nájmu zamítl.

Žalovaný v odůvodnění uvedl, že stěžovatel nezajistil v hospodářském roce 2006 v honitbě Vanov chov bažantí zvěře ve stavech, které byly určeny v rozhodnutí ze dne 4. 4. 2003, jímž byla uznána společenstevní honitba Vanov, čímž porušil ust. § 3 odst. 2 zákona o myslivosti. Žalovaný uvedl, že stěžovatel neodstranil protiprávní stav (spočívající v poklesu počtu bažantí zvěře) za který mu byla uložena pokuta, bylo proto logickým krokem, že správní orgán zrušil platnost smlouvy o nájmu honitby Vanov. Přihlédnuto bylo rovněž k tomu, že ke stěžovatelem avizovanému odstranění protiprávního stavu (stěžovatel předložil objednávky na koupi 2000 ks bažantích kuřat) nakonec nedošlo a objednávka byla stěžovatelem zrušena.

Krajský soud v Brně žalobu podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2007, č. j. KUJI 51247/2007 zamítl.

V podané žalobě stěžovatel zejména odkazoval na stanovisko ministerstva zemědělství, z něhož, byť nebyly shledány důvody pro zrušení rozhodnutí o uložení pokutě, neboť bylo zřejmé, že stavy bažantí zvěře poklesly pod minimální stavy stanovené v rozhodnutí o uznání honitby, vyplynulo, že v honitbě HS Vanov neexistuje bažantnice. Dále uváděl srovnávací údaje o stavech zvěře v okolních honitbách a poukazuje na nesrovnatelnost normovaných stavů bažantí zvěře v honitbě Vanov; opětovně zde poukazuje na skutečnost, že v bažantnici, která nikdy nebyla správním orgánem uznána, nemohou být normovány stavy zvěře pro neexistující biotop. Uvádí, že nelze následně pro nedodržení těchto stavů, které jsou nadto až 6x nadsazeny oproti okolním honitbám, kde se bažanti vyskytují, rozhodnout o zrušení nájmu n (viz body IX – XI žaloby). Stěžovatel rovněž namítl, že se správní orgán dopustil pochybení, neboť vycházel z nesprávně stanoveného počtu bažantí zvěře a dále se dopustil dvojího trestání. Poukázal rovněž na probíhající řízení o neplatnosti výpovědi z nájemní smlouvy, přitom k této skutečnosti krajský soud nepřihlédl.

Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že je třeba odlišovat správní akty nicotné (nulitní) a správní akty nezákonné. Konstatoval, že nicotnost správních aktů byla výslovně zakotvena v § 77 správního řádu s účinností od 1. 1. 2006, přitom podle ust. § 182 odst. 1 správního řádu se ustanovení o nicotnosti použijí jen pro ty úkony správních orgánů učiněné po účinnosti tohoto zákona. Poukázal na judikaturu, která i před účinností nového správního řádu se věnovala otázkám nicotnosti (nulity), přitom vycházela z toho, že v případě nulity nelze vycházet z presumpce správnosti a dovozovala druhy vad, které mohou nulitu způsobit (nedostatek pravomoci, nedostatek právního podkladu, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavku trestného plnění, etc. Nedůvodnou shledal rovněž námitku porušení

zásady ne bis in idem, jakož i námitku stran probíhajícího řízení o určení neplatnosti výpovědi z nájmu.

Nejvyšší správní soud se zcela shoduje s názorem krajského soudu, že v projednávané věci se o takovou vadu způsobující nicotnost nejednalo. Jakkoli rozhodnutí MěÚ Telč ze dne 4. 4. 2003, kterým byla uznána podle § 29 zákona o myslivost nová společenstevní honitba Vanov, neobsahuje skutečnosti předepsané v § 18 odst. 5 cit. zákona pro vznik bažantnice, mohla by tato skutečnost způsobit toliko nezákonnost, k níž ovšem nelze přihlížet v řízení o přezkoumání rozhodnutí o zániku nájemní smlouvy. Rozhodnutí správního orgánu ze dne 4. 4. 2003 není předmětem nyní posuzované věci a bylo samostatně přezkoumatelné na základě případného odvolání a následně žaloby směřující přímo proti tomuto rozhodnutí. Nejedná se tedy o podkladový úkon správního orgánu podle § 75 odst. 2 s. ř. s., který by správní soudy byly oprávněny přezkoumávat v nyní posuzované věci. Skutečnost, že se o nesprávnosti postupu stěžovatel dozvěděl až z přípisu ministerstva zemědělství, je v tomto ohledu zcela irrelevantní.

Nedůvodnou shledal Nejvyšší správní soud rovněž námitku stěžovatele stran probíhajícího soudního řízení ve věci neplatnosti výpovědi nájemní smlouvy, které krajský soud ani žalovaný nebraly v potaz. Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že stěžovatel skutečně podal žalobu o určení neplatnosti výpovědi nájmu, tato však s nyní projednávanou věcí nesouvisí. Rozsudkem Okresního soudu v Jihlavě č. j. 21 C 230/2005-219 ze dne 18. 12. 2006 bylo rozhodnuto, že výpověď z nájemního vztahu daná dne 19. 6. 2005 je neplatná a že nájemní vztah založený nájemní smlouvou ze dne 7. 4. 2003 trvá. Jak Nejvyšší správní soud z rozsudku zjistil, neplatnost výpovědi v uvedené věci byla způsobena nedostatkem funkční příslušnosti orgánu, který výpověď učinil (výpověď byla dána nikoli valnou hromadou, ale honebním výborem). Nadto výpovědní důvod byl zcela odlišný od případu nyní projednávaného, a to nedodržení podmínek smlouvy - pozdní úhrada nájemného za rok 2004, porušení čl. 8 smlouvy spočívající v neprovedení ohrazení ohrožených plodin pachovými ohradníky a v nezvýšení příkrmování zvěře v kritických vegetačních obdobích, porušení čl. 9 nájemní smlouvy spočívající ve vydání stanov bez souhlasu HS Vanov a porušení čl. 11 nájemní smlouvy, spočívající v umožnění odstřelu spárkaté zvěře myslivcům, kteří neměli vystavenou povolenku k lovu a osobám, které nebyly zapsány v seznamu myslivců HS Vanov. Je tedy zcela zřejmé, že rozhodnutí o zániku nájemní smlouvy ze dne 12. 3. 2007 bylo založeno na zcela jiných skutkových důvodech a s výpovědí učiněnou ve věci nyní projednávané nikterak nesouvisí. Nicméně i z výše citovaného rozsudku okresního soudu vyplývá, že stěžovatel provozuje výkon práva myslivosti v honitbě a v honitbě byla dále zřízena bažantnice (str. 2 rozsudku); tvrdí-li proto stěžovatel, že bažantnice neexistovala, a proto nemohly být stanoveny normativy bažantí zvěře, činí tak zcela účelově. Nejvyšší správní soud konstatuje, že skutečnosti, které stěžovatel nyní v řízení namítá stran nesprávně stanoveného počtu bažantí zvěře, resp. se domáhá nicotnosti rozhodnutí ze dne 4. 4. 2003, které bylo podkladem jak pro rozhodnutí o uložení pokuty, tak i pro nyní přezkoumávané rozhodnutí o ukončení nájmu, nemohou obstát.

Jak ze spisu vyplynulo stěžovatel byl se stanovenými počty bažantí zvěře od samého počátku srozuměn, a to již na základě rozhodnutí ze dne 19. 8. 1999, stěžovatel rovněž zastupoval jednotlivé vlastníky pozemků při všech úkonech souvisejících se zakládáním HS Vanov a zřízením honitby Vanov, včetně uznání bažantnice. Stěžovatel rovněž osobně jednal s orgánem státní správy za zakladatele honitby při úkonech souvisejících s registrací honitby. Nutno tedy připustit, že stěžovatel velmi dobře věděl, za jakých podmínek byla honitba Vanov zřízena. Stěžovatel ostatně sám uvádí, že po celou dobu nájemního vztahu byl v domnění, že bažantnice je řádně uznána, o tom, že HS Vanov nesplnilo zákonné podmínky nevěděl ani nemohl vědět, tuto skutečnost se dozvěděl až z výše uvedeného přípisu ministerstva. Stěžovatel

tudíž akceptoval stavy bažantí zvěře, tak jak byly stanoveny ve smlouvě, toliko za nedodržení toho, k čemu se smlouvou zavázal, byl následně postižen.

Stěžovatel ani v odvolání proti uložení pokuty nerozporoval stanovené počty bažantí zvěře, sám zde vychází z předpokladu, že uznaná bažantnice je součástí honitby HS Vanov, sám zde uvádí, že v roce 2006 umístil do prostoru 2600 ks bažantí zvěře, jakož i to, že nejméně 1000 ks bažantí zvěře bylo v honitbě ponecháno po posledním lovu, který se uskutečnil den 21. 1. 2006. V odvolání zpochybňuje způsob sčítání bažantí zvěře, které se uskutečnilo bez jeho přítomnosti, namítá, že došlo způsobem provádění sčítání zvěře k jejímu zaplašení, atd. Současně uvádí, že dalších nových 2600 ks bažantí zvěře je v současné době do bažantnice umístěno. Tato tvrzení jsou tedy zcela v rozporu s námitkami, kterými nyní následně zpochybňuje samotnou existenci bažantnice, jakož i nesprávnost stanovených počtů bažantí zvěře.

V odvolání proti rozhodnutí o zániku nájmu stěžovatel mimo to namítá, že intenzivní chov bažantí zvěře je pouze rozhodnutím uživatele bažantnice. Stěžovatel podanými námitkami směřuje k závěru o tom, že rozhodnutí ze dne 4. 4. 2003, na základě kterého byla následně uzavřena nájemní smlouva dne 7. 4. 2003 je neplatné, resp. nicotné, z toho dovozuje, že následná rozhodnutí nemohla být vydána.

Nedůvodnou shledal Nejvyšší správní soud rovněž námitku stran uplatnění dvojího trestání.

Stěžovateli byla uložena pouze jedna sankce za spáchání správního deliktu, a to pokuta podle ust. § 64 odst. 3 písm. c) zákona o myslivosti za porušení povinnosti stanovené v ust. § 3 odst. 2 cit. zákona; podle tohoto ustanovení je držitel honitby a v případě jejího pronájmu nájemce honitby (dále jen „uživatel honitby“) *povinen zajišťovat v honitbě chov zvěře v rozmezí mezi minimálním a normovaným stavem zvěře, které jsou určeny v rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti o uznání honitby.* Tuto povinnost stěžovatel evidentně neplnil, není přitom rozhodné, zda ve správním rozhodnutí, které nebylo zpochybněno, resp. zrušeno, byly stavy bažantí zvěře stanoveny správně.

Byla tak naplněna skutková podstata výše uvedeného správního deliktu a stěžovatel byl za své protiprávní chování potrestán v souladu se zákonem. Podle ust. § 64 odst. 3 cit. zákona lze uložit pokutu až do výše 200 000 Kč; stěžovateli byla uložena pokuta ve výši 5000 Kč.

V nyní projednávané věci bylo vydáno rozhodnutí podle ust. § 33 odst. 6 písm. h) zákona o myslivosti.

Podle uvedeného ustanovení smlouva o nájmu honitby zaniká rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti v případech, kdy porušením smlouvy nájemcem dojde k vážnému ohrožení životního prostředí anebo poklesu počtu zvěře v honitbě pod stanovené minimální stavy. Se stěžovatelem nebylo v daném případě vedeno řízení ve věci správního trestání. Pro zánik nájemní smlouvy je přitom zcela nerozhodné, zda stěžovateli byla za porušení jemu uložených povinností uložena pokuta nebo bylo vůči němu učiněno jakékoli jiné omezující opatření. Rozhodující je skutečnost, zda došlo k poklesu zvěře v honitbě pod stanovené minimální stavy.

V projednávané věci se tedy nejedná o případ, kdy byla porušena zásada „ne bis in idem“. K takové situaci může dojít jen při opakovaném odsouzení pro trestný čin (správní delikt). Pouze v těchto případech dochází k porušení čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále „Protokol“) kde se uvádí: „Nikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl

osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona a trestního řádu tohoto státu.“ Zásada ne bis in idem - zákaz dvojího odsouzení a potrestání za týž čin - skutek - ve smyslu čl. 4 Protokolu a § 11 odst. 1 písm. f), resp. g), h) trestního řádu brání též trestnímu stíhání a odsouzení toho, proti němuž dřívější přestupkové řízení o témže skutku (činu) trestněprávní povahy meritorně skončilo pravomocným rozhodnutím příslušného správního orgánu, a to včetně blokového řízení podle § 84 a násl. zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. V obecné rovině je nutno připustit, že s ohledem na zásadu „ne bis in idem“ v podobě vymezené čl. 4 odst. 1 Protokolu a zejména s ohledem na judikaturu Evropského soudu, kterou lze k tomuto ustanovení vztáhnout, může za určitých podmínek pravomocné rozhodnutí o přestupku založit překážku rei iudicatae pro následující trestní řízení. Základním předpokladem pro vznik takovéto překážky ovšem je okolnost, že pachatel skutku, pro který je vedeno trestní stíhání, byl již pravomocným rozhodnutím správního orgánu pro tentýž skutek postižen za přestupek trestněprávní povahy, mající stejné znaky skutkové podstaty jako trestný čin, pro který má být pachatel stíhán. Jakkoli stěžovatel vnímá rozhodnutí o zániku nájmu honitby jako újmu (sankci), nemá tato újma povahu trestu, který by již jednou byl uložen v řízení ve věci trestního obvinění.

Nejvyšší správní soud shledal rozsudek krajského soudu v souladu se zákonem, proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 a 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný a právo na náhradu nákladů mu svědčí, žádné náklady přesahující rámec jeho běžné správní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí uložil soud; tak tomu však v projednávané věci nebylo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2009

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu